

กิตติกรรมประกาศ

กว่า 1 ปี 3 เดือนของการทำงานวิจัยเล่มนี้ผู้วิจัยต้องคอยให้กำลังใจตนเอง และประคองจิตใจตนเองให้เข้มแข็งอดทน ไม่ให้ความย่อท้อมาเป็นอุปสรรคขัดขวางความสำเร็จ เนื่องจากเหตุผลหลักสองประการ คือ

ประการที่หนึ่ง งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเพื่อการศึกษาสถานภาพแห่งองค์ความรู้สตรีและสื่อมวลชนในประเทศไทย (พ.ศ. 2536-2552) ซึ่งถือเป็นยุคที่สองของการศึกษา ที่อาจเป็นประโยชน์สำหรับผู้สนใจศึกษาเรื่องสตรีกับสื่อมวลชนต่อไป อีกทั้งยังอาจจะเป็นฐานการศึกษาให้ได้ปรากฏการศึกษาสถานภาพแห่งองค์ความรู้เรื่องสตรีกับสื่อมวลชนในประเทศไทยยุคที่สาม...ที่สี่ ต่อไปในอนาคต การที่ผู้วิจัยมีโอกาสเป็นส่วนหนึ่งของประวัติศาสตร์การศึกษาสตรีกับสื่อมวลชนในประเทศไทย ทำให้ผู้วิจัยต้องคงความมุ่งมั่น เพียร พยายามให้อยู่คงเส้นคงวา นับตั้งแต่วันเริ่มต้นทำงานวิจัยนี้ กระทั่งวันปิดเล่ม บ่อยครั้งที่ผู้วิจัยถึงกับต้องถอนใจยาว ไปพร้อมกับตั้งคำถามกับตนเองว่า “ใน 455 วันที่ทำงานวิจัยเล่มนี้ มีวันที่ผู้วิจัยยอมให้ตนเองได้หยุดพักบ้าง”

ประการที่สอง ด้วยการศึกษสถานภาพแห่งองค์ความรู้สตรีและสื่อมวลชนในยุคแรก (พ.ศ. 2520-2535) มีรองศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา แก้วเทพ และอาจารย์วิลาสินี พิพิธกุลเป็นผู้วิจัยไว้ และเมื่อวันหนึ่งที่รองศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา แก้วเทพ อาจารย์ผู้ให้เกียรติเป็นผู้ทรงคุณวุฒิงานวิจัยชิ้นนี้กล่าวกับผู้วิจัยว่า “เราว่า...เอกธิดาน่าจะทำ” และ “ไม่ต้องกลัวหรอก...ทำได้...เอกธิดามีความพยายาม” เพียงไม่กี่ประโยคนี้กระมัง ที่หล่อเลี้ยงจิตใจให้ผู้วิจัยมุ่งมั่น เพียร พยายามทำงานนี้ให้สำเร็จลงให้ได้

ในวันนี้ที่งานวิจัยเรื่อง การศึกษาสถานภาพแห่งองค์ความรู้ “สตรีและสื่อมวลชนในประเทศไทย” พ.ศ. 2536-2552 เสร็จสิ้นลงไม่เพียงหมดสิ้นภาระผูกพันที่ยาวนาน ยังทำให้ผู้วิจัยหวนกลับไประลึกถึงบุคคลสำคัญที่เป็นกำลังใจ และมีส่วนช่วยให้งานวิจัยเรื่องนี้สำเร็จลงได้

ขอกราบขอบพระคุณพ่อและแม่ สำหรับความรักอันยั่งยืน และการเป็นต้นแบบของ “ความมานะ เพียร พยายาม” บัดนี้ลูกทราบดีแล้วว่าในความมานะ เพียร พยายามนั้นมีความทุกข์จากความเหนื่อยยากปะปนอยู่มากมายเพียงไร และผลสำเร็จของมันสร้างความสุขใจเพียงไร

ขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร. กาญจนา แก้วเทพ “ครู” ผู้เปิดโลกการเรียนรู้สตรีกับสื่อมวลชน ผู้เป็นแรงบันดาลใจอันยิ่งใหญ่ให้ได้รู้จักคุณค่าของการศึกษา และการส่งต่อการศึกษาที่ไม่มีวันจบสิ้น “ครู” ผู้ทำให้ผู้วิจัยเรียนรู้ความต่างของคำว่า “ความรู้” และ “ปัญญา”

ขอขอบคุณสามี (ที่ถาม...จนเลิกถาม) และลูกๆ (ที่ทุกวันนี้ยังงง งว่าแม่ทำอะไร หมกมุ่นอยู่ เป็นปีปี) สำหรับการอยู่เคียงข้าง รอยยิ้มและเสียงหัวเราะของพวกเขาทำให้ผู้วิจัยเรียนรู้ว่า ในโลกของครอบครัวไม่มีนิยามศัพท์ปฏิบัติการ หรือแนวคิดทฤษฎีใดๆ มากำหนดเป็นกรอบการอยู่ร่วมกัน

ขอขอบคุณโสฬส พิณสมพงษ์ และโศภน สงบสกุล พี่สาว และพี่ชายสำหรับการถ่ายทอดความทุกข์ยาก ความหวังโย และความอบอุ่นทางใจที่พี่ทั้งสองคนมีให้น้องเสมอมา

ขอขอบคุณนวลพรรณ ไยปางแก้ว สำหรับการปฏิบัติทำหน้าที่ในปริมาณทลในบ้านแทนผู้วิจัย ภารกิจในการเป็นพี่เลี้ยงลูกและการเป็นแม่บ้านที่คอยรับใช้ อำนวยความสะดวกให้พวกเราทั้งบ้านโดยไม่บกร่อง ทำให้ผู้วิจัยได้ทุ่มเทตนในบทบาทที่ปริมาณทลภายนอกบ้านมอบให้ ได้อย่างเต็มที่

ขอขอบคุณอาจารย์ประพาฬรัตน์ อ่ำประเสริฐ อาจารย์วรรณิ์ งามขจรกุลกิจ และอาจารย์ธีระพันธ์ ชนาพรรณ อาจารย์ประจำคณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม พี่น้องที่เต็มไปด้วยความเชื่อในตัวผู้วิจัยว่า “เอก...ทำได้”

ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ปิยากร หวังมหาพร ผู้อำนวยการสำนักวิจัย มหาวิทยาลัยศรีปทุม สำหรับรอยยิ้มและการถามไถ่ถึงความก้าวหน้าในงานวิจัย รวมถึงขอขอบคุณ มหาวิทยาลัยศรีปทุม สำหรับ “ทุน” ที่มีใช้เพียงตัวเงิน แต่คือ “ทุนความรู้” ที่ทำให้ผู้วิจัยได้มีโอกาสค้นหาศักยภาพที่แท้จริงของตนเอง

และท้ายที่สุด ขอขอบคุณพื้นที่ส่วนตัว 2.5X 2 เมตร ในคณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม ที่ๆ ก่อกำเนิดงานวิจัยเล่มนี้

ผู้ช่วยศาสตราจารย์เอกธิดา เสริมทอง

ธันวาคม 2554